Carta Setmanal
del Comitè Central del POSI
Nº 735 - Del 24 al 30 de juny de 2019

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 101
(abril de 2019)
Argelia: El pueblo se levanta
¿Hacia dónde va China?
Venezuela: Una nación bajo asedio, que resiste

La lluita per les reivindicacions i el combat per la República

Estranya és la mobilització obrera o popular en la qual no es veuen, al costat de les pancartes i banderes de les organitzacions, unes quantes banderes republicanes. I, no obstant això, en l'horitzó immediat de les principals organitzacions de la classe treballadora no figura la lluita per la República.

Tampoc és freqüent que les diferents coordinadores i plataformes republicanes participin com a tals en les mobilitzacions laborals o veïnals. Per contra, semblen haver centrat la seva actuació en la celebració d'efemèrides (14 d'abril, 18 de juliol, 12 d'Octubre, 8 de desembre, etc.).

Sembla com si, d'alguna manera, els dirigents de tots dos moviments hagin decidit que aquests marxin per separat, o en paral·lel com els raïls del tren que mai es troben. En aquesta situació, els milers de lluitadors que porten les seves banderes republicanes a les manifestacions laborals o veïnals semblarien estar fora de lloc. I, no obstant això, si alguna cosa han demostrat els 40 anys de Monarquia, és que les principals reivindicacions obreres, populars i democràtiques xoquen una vegada i una altra amb les institucions del Règim. És a dir, que avançar per a aconseguir les reivindicacions exigeix acabar amb aquestes institucions podrides, portar la República. I, al mateix temps, la República no vindrà de "processos constituents" al marge de la lluita quotidiana. Com en 1931, la República la porta el poble amb la seva mobilització.

El paper de les institucions

A la mort de Franco, una enorme mobilització popular va sacsejar tot el territori de l'Estat Espanyol. Els treballadors i els pobles, reprenent el fil trencat pel cop militar i la derrota de 1939, van imposar les llibertats d'organització, de manifestació, d'expressió, de vaga, i van utilitzar aquests drets imposats al règim en descomposició per a defensar les seves principals reivindicacions, des de l'amnistia per als presos polítics i els drets de les nacionalitats fins a les pujades de salaris. Els poders del règim, encara que es van oposar amb totes les seves forces a aquest aixecament popular (va haver-hi moments, sobretot quan Fraga Iribarne era Ministre de la Governació, en què hi havia un mort diari en la repressió de manifestacions), es van veure desbordats per la mobilització i van haver d'acceptar, de fet, la qual cosa els carrers els havien imposat.

Franco havia col·locat al capdavant de l'Estat al seu successor a títol de rei, Juan Carles de Borbó, amb un objectiu clar: preservar les principals institucions de l'aparell d'Estat i els privilegis i fortunes que s'havien llaurat a l'empara del règim. Però el moviment de la classe treballadora, la joventut i els pobles va posar immediatament en perill aquest arranjament.

Durant l'anomenada "transició", a través dels Pactes de la Moncloa i després del pacte constitucional, els representants de les principals organitzacions obreres i els "nacionalistes" van arribar a un acord amb els representants de l'aparell d'Estat franquista: a canvi de reconèixer els drets i llibertats que el poble ja havia conquistat, els dirigents de l''oposició democràtica" acceptaven respectar a la Monarquia i no tocar ni l'exèrcit ni els aparells policial i judicial del franquisme.

El pacte de la "transició" significava no només renunciar a perseguir els crims del franquisme, incloent-hi els que es produïen en aquests mateixos dies, sinó respectar, sense cap depuració, la integritat dels jutges, la Guàrdia Civil, la policia i l'exèrcit del 18 de juliol. Tots van ser automàticament rebatejats com a demòcrates, de la mateixa manera que l'infame Tribunal d'Ordre Públic es transformava en Audiència Nacional. En cap d'aquests cossos van ser readmeses les persones expulsades per lluitar per la democràcia, ni en 1936-39 ni en 1974. Avui sabem, fins i tot 40 anys després, que aquests cossos estan plagats d'ultradretans, com prova el manifest en defensa de Franco signat per més de 1.000 militars en retir o el vot massiu a Vox de militars i guàrdies civils.

Els drets dels pobles seguirien negats per mitjà de l'"Estat de les Autonomies", i aquestes mateixes autonomies, sotmeses al poder de l'Estat, serien utilitzades com a corretja de transmissió de totes les retallades de drets i prestacions socials.

Els franquistes havien aconseguit el seu objectiu: mantenir les principals institucions de l'Estat, que podrien continuar utilitzant per a enfrontar al moviment obrer i popular i a les seves reivindicacions.

El paper de la Monarquia

Per a presidir tot aquest entramat estava el nou Cap de l'Estat, Juan Carles de Borbó, hereu designat pel dictador després de jurar la seva adhesió als "principis fonamentals del Moviment Nacional", i hereu, també, al cap de poc, quan abdiqués el seu pare, de la dinastia borbònica, que havia demostrat al llarg de la història la seva "flexibilitat" per a aferrar-se al poder. Des d'Enrique IV, el seu primer rei a França, que va ascendir com a candidat a la corona recolzant-se en els protestants francesos, per a després convertir-se al catolicisme declarant que "París bé val una missa", a l'infame Lluís XVI, la traïció del qual a França quan intentava fugir per a unir-se als exèrcits que combatien contra ella li va costar el cap. En Espanya Felip V va entrar com a negador dels drets dels pobles (seguint a Carles V) i va assumir aquest paper de "cambiacapas" el seu successor, el felón Fernando VII, que no va dubtar a conspirar contra el seu pare, demanar-li perdó de manera humiliant, tornar a conspirar, abdicar en favor de Napoleó, negar la Constitució de 1812, jurar aquesta mateixa constitució i tornar a negar-la executant als que li havien fet jurar-la.

Juan Carles de Borbó no es va quedar enrere. D'acord amb Franco, va ser educat a Espanya per tutors designats pel dictador (al cap del qual estava un tal Alfonso Armada, a qui després es va fer condemnar pel cop del 23-F). Va acceptar ser designat hereu per Franco passant per sobre dels drets dinàstics del seu propi pare. Va presidir al costat de

Franco tota mena d'actes de suport al règim, incloent-hi, ja el setembre de 1975, pocs dies abans de la mort del dictador, les concentracions de suport a l'afusellament dels últims lluitadors antifranquistes.

Per a alguns sectors del "moviment republicà" són els privilegis de la Monarquia els que justifiquen la necessitat de la república. Però no és aquesta la qüestió. Per més privilegis que acumuli la "Casa Real", i per més corrupteles que mantingui, com l'enriquiment no justificat del "rei emèrit", el fet fonamental és que és la Monarquia qui ordena tot l'aparell d'Estat. Com a prova, el brutal discurs de Felipe VAIG VEURE "el preparat" del 3 d'octubre de 2017, en què anomenava "a rebato" a tot l'aparell d'Estat contra el poble de Catalunya i contra els republicans catalans, un mandat que avui es tradueix en el judici en el Suprem i en les diferents resolucions d'aquest tribunal contra els drets dels parlamentaris republicans presos. Vox li ha felicitat per aquest discurs.

Les institucions de l'Estat, contra els drets i reivindicacions

El capital financer pot comptar sens dubte amb aquests aparells heretats del franquisme per a la defensa dels seus interessos. Com ha comptat amb la policia i la guàrdia civil per a reprimir les mobilitzacions obreres i populars, i amb aquestes mateixes policies, els fiscals i els jutges per a perseguir a centenars de sindicalistes per organitzar piquets de vaga, en aplicació de l'article 315.3 del Codi Penal (una altra herència del franquisme). Aquests mateixos policies que es dirigien a Catalunya a reprimir violentament a ciutadans que només volien votar, al crit de per ells!

De la mateixa manera, l'aparell judicial ha avalat totes i cadascuna de les contrareformes laborals i de drets. Ha avalat les retallades de salaris i drets laborals impostos als més de tres milions d'empleats públics, encara que suposessin passar per sobre d'acords amb els sindicats o de convenis col·lectius. Ha organitzat la persecució de músics, humoristes i titellaires per les seves expressions artístiques, així com la persecució a polítics acusats de "terrorisme", encara que mai haguessin posat una bomba o pegat un tir. Aquests mateixos jutges han protegit durant anys als maltractadors i violadors, negant-se a defensar a les dones, fins que la mobilització popular els ha obligat, a poc a poc, a fer marxa enrere. De la mateixa manera que han avalat, alhora, el rescat dels banquers amb fons públics i el desnonament de milers de persones treballadores per no poder pagar els seus deutes amb aquests mateixos bancs. Com han imposat el rescat a compte de l'Estat d'autopistes que no eren rendibles o de dipòsits de gas que provocaven terratrèmols.

Avui, no pot defensar-se el dret de vaga sense acabar amb aquest poder judicial franquista. No pot defensar-se el dret dels empleats públics a la negociació col·lectiva sense acabar amb la Constitució que la hi nega (més obertament des de la incorporació de l'article 135). No poden recuperar-se els drets arrasats per les contrareformes laborals (entre ells, el dret a la lliure negociació col·lectiva) sense acabar amb les institucions que han avalat totes aquestes retallades.

Les institucions de l'Estat s'han convertit en el baluard contra el qual xoquen les exigències de drets laborals i socials, de drets democràtics, de llibertat per als pobles de tot l'Estat. Aquestes institucions s'imposen per sobre de la negociació col·lectiva o dels drets dels electors o la sobirania dels parlaments. Si alguna cosa demostra l'ocorregut en els últims anys, és que amb aquestes institucions, totes les conquestes i drets estan en precari, i s'enfronten al règim.

Cal trencar amb la separació que pretenen imposar-nos entre defensa de les reivindicacions obreres i populars i lluita per la república. Perquè no hi haurà plena satisfacció de les reivindicacions sense república ni hi haurà república si aquesta no la porten els treballadors i els pobles amb la seva mobilització, basada en les seves reivindicacions elementals.

Campanya Internacional per la liberació de Luisa Hanune

La web de l'Acord Internacional dels treballadors i dels pobles (AIT) informa sobre les últimes notícies davant la detenció de Luisa Hanune en una presó Algeriana.

http://www.eit-alger2017.org/es/2019/06/22/campana-por-la-liberacion-de-luisa-hanune-21-de-junio/

Carta semanal 272

¿Por qué no se ha convocado ya la huelga general?

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web:: http://www.posicuarta.org

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
http://www.posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta